

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ᾗδων ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 3,— Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἑξαμηνίᾳ . . . " 4,50 Ἑξαμηνίᾳ . . . " 5,50
Τριμήνιᾳ . . . " 2,50 Τριμήνιᾳ . . . " 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 52

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΨ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλογίζετο μ' εὐχαρίστησιν τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφὴν ποῦ θὰ ἔκαμνεν εἰς τὸ Οὐίμπλντον, ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ὑπόθεσιν του εἰς τὸ Λονδίνον μὲ τὸν δούκα Λωξέν.

Ἐφαντάζετο ἐν τῶν προτέρων τὴν κατάληξιν τοῦ Τόμ. Τσάρλεϋ, ὅταν θὰ τῷ ἀνήγγελλεν ὅτι εἶνε πλούσιος καὶ ὅτι ἐπέστρεφεν ὡς ἀληθινὸς μυλὸρδος, μὲ τῆς τσέπες γεμάτες χρυσάφι.

Καὶ ἡ κυρία Τσάρλεϋ μὲ τ' ὀλοστρόγγυλο μούτρο;... Καὶ οἱ συμμαθηταὶ του, ὁ Πόππης καὶ ὁ Μπέμπης;... Καὶ ὁ μακροελέγκας ὁ Ζοὲ μὲ κάτι μαλλιὰ σὰν λινάρι, ποῦ ἐκτυποῦσε αἰωνίως τῆς σόλες του εἰς τὸ μικρὸ του σκοτεινὸ μαγαζάκι;

Πόσον θὰ ἐξεπλήττοντο ὅλοι αὐτοὶ οἱ παλκοὶ φίλοι, ὅταν θὰ τοῖς διηγῆτο τὰ συμβάντα του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἔγεινε «σπουδαῖος ἄνθρωπος!»

Μετά σύντομον καὶ λαμπρὸν θαλάσσιον ταξεῖδι, ὁ Μπόμπης εἶδε μετὰ χαρᾶς τοὺς πρασίνοὺς λειμῶνας τῆς κομητείας τοῦ Κέντ καὶ ἀνέπνευσε βαθύως τὸν πάντοτε ζωογόνον ἀέρα τῆς πατρίδος.

Ἡσθάνετο τόσῃν εὐτυχίαν, ὥστε τοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ νὰ κἀμῃ τοῦμπες εἰς τὸ χορτάρι, ὅπως τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο μικρὸς.

Ἐκρατῆθη ὁμῶς, συλλο-

γισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλέον τὸ παιδί ποῦ ἔτρεχεν εἰς τὴν ἔξοχὴν μὲ μπαλωμένο πανταλονάκι καὶ μὲ τσιράντες...

"Ὁχι, τώρα ἦτο νέος μυλὸρδος πλούσιος... Ἐπρεπε νὰ κρατῇ τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ νὰ φέρεται ἀναλόγως τῆς νέας του θέσεως...

"Ἡσυχὸς λοιπὸν καὶ φρόνιμος, προσέχων πάντοτε τὸν σάκκον ποῦ ἐνέγκλειε τὴν περιουσίαν του, δούλος πλέον τοῦ

πλούτου, ὁ Μπόμπης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Λονδίνον, ἐξηπλωμένος εἰς τὰ μαξιλάρια τῆς ταξιδιωτικῆς του ἀμάξης.

Καὶ διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα του, προσεπάθει νὰναπαραστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ θὰ τοῦ ἔκαμνεν ὁ δούξ Λωξέν, ὅταν θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ περίφημον γράμμα του.

Τί θὰ ἔλεγε ποῦ τοῦ τὸ ἐκράτησε τόσον καιρὸν;... Ὁ δούξ ἦτο δέξθυμος, νευρικός... Καὶ ἂν ἐθύμωνε;...

Ἀλλ' ἰδοὺ τὰ μαυρισμένα καὶ πολυάνθρωπα πρόσταια τῆς μεγάλης πόλεως, τὰ μικρὰ πλινθόκτιστα καὶ μονόροφα σπίτια μὲ τὰ ἰσχνὰ τῶν κηπάρι, οἱ μακροὶ καὶ στενοὶ δρόμοι τῆς συνοικίας Βρόκλεϋ, ἡ γέφυρα τοῦ Ταμέσεως, τὰ πλοιάρια, οἱ πωληταὶ τῶν πορτοκαλίων. Εἶνε τὸ Λονδίνον!...

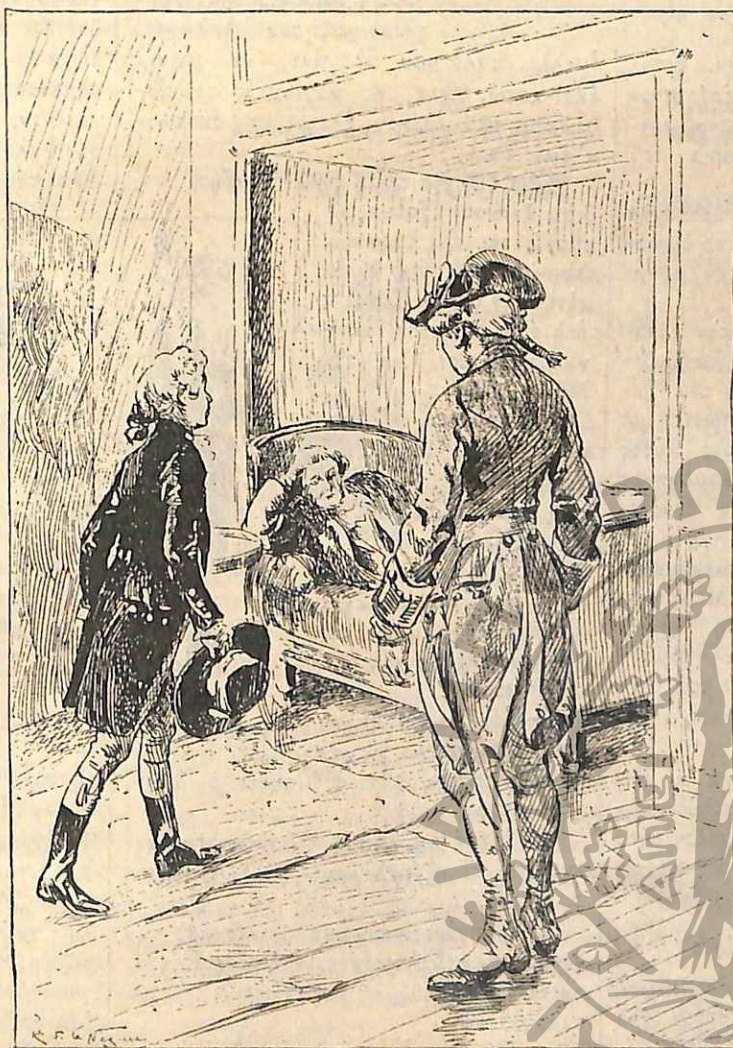
Ὁ Μπόμπης διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ καλλιτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως καὶ ὁ ἀμαξηλάτης του ἐπῆρε τὴν ὁδὸν Χάρλεϋ, ὅπου εὕρισκετο τὸ λαμπρὸν ξενοδοχεῖον Κάβεδινς. Ἀλλ' ὁ σοβαρὸς διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τοῦτο μὲν κατεδέχθη νὰ κυτᾷ τὴν ταξιδιωτικὴν ἀμάξαν τοῦ παιδίου, καὶ διατάξας ἀπλῶς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του:

— Θωμά, βοήθησε νὰ καταιβάσουν τὰ πράγματα τοῦ κυρίου!

Ἀπεσφόρη μεγαλοπρεπῆστά εἰς τὸ βάθος τοῦ πολυτελοῦς του γραφείου.

Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ τοῦ ἔκαμνεν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν μικρῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, κατὰ τὸ διαστημα τοῦ ταξιδίου του, ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸν μικρὸν τζοκεῦ μέγα μέρος τοῦ θάρρους του.

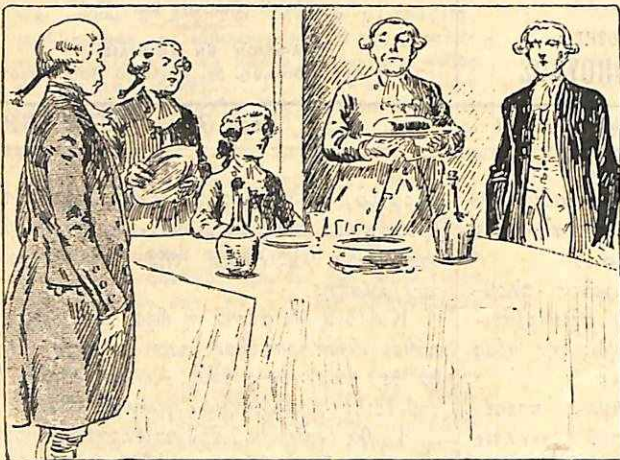
Συνεσταλμένος, διέσχισε τὰς

«Ὁ στρατιώτης ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὗρεθι εἰς μίαν αἰθούσαν ἐπιπλωμένην πολυτελῶς...»

απεράντους και περιγρύστους αϊθούσας του αριστοκρατικού ξενοδοχείου, και αφού εθαύμασε τας λαμπρότητάς του, απεφάσισε να μὴ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἀλλὰ νάπελθῃ τὸ ταχύτερον εἰς Οὐίμπλινγκτον, ὅπου ἡ ἀφίξις του θὰ ἔκαμνε βεβαίως μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους...

Πρὸ παντός ὅμως ἔπρεπε νὰ ξεφορτωθῇ ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ παραδώ-

«Υπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρσόνια...»
(Σελ. 414, στ. α')

σῇ εἰς τὸν δούκα Λωζέν. Κατόπιν, ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε φροντίδα, θὰ ἐπῆγγαιεν εἰς τὸ ὠραῖον χωρίον μετὰ τὰ πράσινα λιβάδια, ὅπου ἔτρεχαν τὰ πουλάρια τοῦ ἱπποδυναστοῦ.

Αὐτοῦ ἔκαμνε μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν τὴν τουαλέτταν του, κατέβη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν μεγάλην τραπέζιαν.

Ἐκάθησε μόνος εἰς ἓνα μικρὸν τραπέζι, ὅπου δὲν ἤρχισεν νὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμματα τῶν πολυαριθμῶν πελατῶν τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ ἀνθρώποι διηρωπῶντο μὲ ἐκπληξίν, πόσος νὰ ἦτο ὁ νεαρὸς αὐτὸς ξένος, ὁ ὅποιος ἐταξίδευεν ὁλομόναχος καὶ κατέλυνεν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τοῦ τόπου;

Υπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρσόνια, σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὁ Μπόμπης, τοῦ ὁποῖου ἡ στενοχωρία ἠδῆξῃ, ἤρχισε νὰ ἐνθυμῇται τὰ εὐθυμὰ ἐκεῖνα γέμματα ποῦ ἔτρωγεν εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τοὺς πιστοὺς του φίλους Πορτυμπέρ καὶ Γκαριαρντό.

«Ἄχ, ἐσυλλογίζετο, ἂν εἶχα κ' ἐδῶ τοὺς γίγαντάς μου, θὰ ἤμουν πολὺ καλλιτέρας... Ὡρισμένως τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ γιὰ μένα, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ φύγω!»

Σὲρ Ἐρσιν, ἔσκουα, δικηγόρος!

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ τὸ γέμμα του, ὅταν μία συντροφιά ἀπὸ τρεῖς τέσσαρας νέους, πλούσιως ἐνδεδυμένους, εἰσῆλθε κ' ἐκάθησεν εἰς ἓνα τραπέζι, πλησίον τοῦ ἰδιοῦ του.

Ὁ Μπόμπης ἐξεπλήχθη πολὺ ὅταν ἤκουσε τοὺς τζέντλεμαν αὐτοὺς νὰ ὁμιλοῦν γαλλικὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐπρόσεξε νὰκούσῃ τὴν συνομιλίαν των.

«Εἰμπορεῖ, ἔλεγε διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδιακρισίαν του, νὰκούσω τίποτε περὶ τοῦ δουκὸς Λωζέν, διότι βεβαίως αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν τὸν πρῶν κύριόν μου».

Παρὰ τὰς ἐλπίδας ὅμως τοῦ Μπόμπης, οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν ὠμίλησαν διόλου περὶ τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ συζητοῦν διὰ τὰς ἱπποδρομίας, αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνῃ τὴν προτεραίαν εἰς τὸ Ἔψομ. Τὸ θέμα τοῦτο, ἐννοεῖται, ἐκίνησε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μπόμπης.

Χωρὶς νὰ βιάζεται τώρα διόλου, ἤκουε τὴν περιγραφήν τῆς κούρσας, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε μεγαλοφώνως ἓνας ἀπὸ τὴν συντροφίαν.

«Καίμενε Πέρτενερ!... ἐσυλλογίζετο περίλυπος ὁ Μπόμπης. Ἦ καλὰ, ἂν ἐγύριζα τώρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν μαζί σου! Ἀλλὰ σοῦ

ἐμελλε, καλὸ μου ἀλογάκι, νὰ μείνῃς ἐκεῖ-κάτω, θύμα τῆς μοιρολατρίας τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ κ' ἐμέ...»

Ἐδῶ διέκοψε τοὺς συλλογισμοὺς του, διότι ἤκουσε ἔξωθεν νὰ προσφέρεται ἓν ὄνομα... Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία αὐτὴν τὴν φορὰν! Κάποιος ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐκεῖνους ὠμιλοῦσε διὰ τὸν δούκα Λωζέν.

— Μάλιστα, ἔλεγε, σὰς βεβαίω ὅτι ὁ δούξ Λωζέν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ Κίνξ-Μπήντς.

— Ἀδύνατον, ἔρσιν, τῷ ἀπεκρίθη ἓνας ἄλλος. Ὁ Λωζέν εἰς τὰς φυλακάς διὰ χρέος;... Ἀπίστευτον!

— Καὶ ὅμως τὸ ξεῖρω καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ ὀνομασθεὶς Ἐρσιν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ δικηγόρος του!

— Πητέ μας λοιπὸν τὰ καθέκαστα! ἀνέκραξαν οἱ τζέντλεμαν, μετὰ ζωηρὰν περιέργειαν.

Ὁ δικηγόρος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἐπροξένησεν ἡ εἰδησίς του, ἀνεκοίνωσε προθύμως ὅ, τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ πελάτου του.

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ δούξ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ κάποιαν ἀποστολὴν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἀλλὰ πρὸ ἐνός μηνὸς

συνελήφθη διὰ χρέη κατ' αἰτησιν κάποιου ἐμπόρου ἱππῶν, ὀνομαζομένου Φοαριάρ, καὶ ὠδηγήθη ἀμέσως εἰς μίαν φυλακὴν.

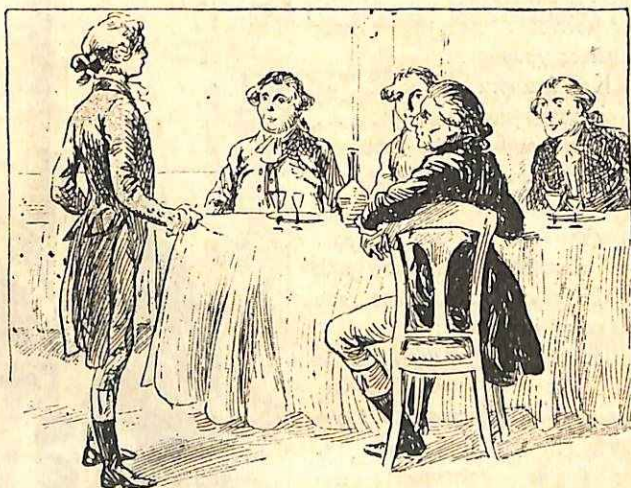
— Καὶ δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποφυλάκισίν του; ἠρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας.

— Ὁ ἀγγλικὸς νόμος εἶνε ρητὸς, ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος. Δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀποφυλακισθῇ, ἐκτὸς ἂν πληρώσῃ σπουδαῖον ποσὸν ὡς ἐγγυήσιν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἐνταλμα φυλακίσσεως ἐκτελεῖται καθ' οἰουδήποτε προσώπου, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν εἴνῃ ἡ κοινωνικὴ του θέσις. Ἔνας ἀπλοῦς ἀστὸς εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φυλάκισιν τοῦ βασιλέως, ἂν ὁ βασιλεὺς τῷ χρεωστῇ χρήματα καὶ ἀρνεῖται ἢ δὲν ἔχῃ νὰ τὸν πληρώσῃ.

— Ὡρράϊτ! ἀνέκραξαν οἱ συνδαιτυμόνες ἐνθουσιασθέντες. Ἰδοὺ ἡ χώρα τῆς ἀληθινῆς ἰσότητος! Οἱ Γάλλοι, μετὰ τὴν τὴν Ἐπαναστάσιν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς δώσουν μαθήματα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

— Κύριοι! ἀνέκραξε κάποιος ὑψώνων τὸ ποτήρι! προτείνω νὰ φωνάξωμεν τρία οὐρρά ὑπὲρ τῆς μεγάλης Ἀγγλίας.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ οἱ νέοι ἐφώνησαν ὁμοθυμῶς τὰ τρία οὐρρά, ἀδείαζοντες τὰ ποτήριά των. Ἦτοιμάζοντο δὲ τώρα νὰ φύγουν, ὅταν ὁ Μπόμπης, συγκεκνημένος ἀπ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ, ἐπλησίασεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο νὰ γνωρίζῃ τόσον καλὰ τὰ κατὰ τὸν δούκα Λωζέν, καὶ ἀρῶν τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ ὁρῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ

«Πῶς ὀνομάζεσθε, μικρὲ μου κύριε;» (Σελ. 415, στ. α')

τὴν συνήθη του χάριν, τὸν ἠρώτησεν ἀγγλιστί!

— Μίστερ δικηγόρε! μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας μίαν πληροφόριαν;

Οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε πολὺ τυπικοί. Δυσκόλως ὁμιλοῦν εἰς ἀνθρώπον ποῦ δὲν τὸν γνωρίζουν, ποῦ δὲν τοῖς ἐσυστήθη ἀπὸ ἄλλον γνωστὸν των. Διὰ τοῦτο ὁ δικηγόρος δὲν ἔσπευσε νὰποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ μικροῦ τζόκευ, τὸν ὅποιον ἐξήτασε μετὰ βλέμμα δυσπιστίας.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐ-

τὴν ἔμειναν εὐχαριστημένος, διότι ὁ σὲρ Ἐρσιν ἔσκουα, δικηγόρος, κατεδέχθη νὰνοῖξῃ ὀμιλίαν μετὰ τὸ ἀγνωστὸν του ἐκεῖνο παιδί.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, μικρὲ μου κύριε;

— Μπόμπης.

— Καὶ τί εἰσθε;

— Τζόκευ τοῦ δουκὸς Λωζέν. Ἐγὼ ἐκέρδισα εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν πρώτην κούρσα μετὰ τὸ ἀγγλικὸν ἄλογον Πέρτενερ.

Διατὶ ὄχι;

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦτο εὐστοχος, διότι αἱ πολυθρόνητοι ἱπποδρόμοι τοῦ Σαμπλὸν εἶχον κάμῃ κρότον εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῶν σπόρτσμαν. Μαθόντες, ὅτι εὕρισκοντο ἀπέναντι τοῦ περιήμου μικροῦ τζόκευ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ νικήσῃ τὸν μαρκήσιον Κομφλάν, οἱ νέοι ἐκεῖνοι μετέβαλον ἀμέσως στάσιν. Ὁ δικηγόρος ἐπροχώρησε καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Μπόμπην, εἶπε.

— Shake hand! (*)

Ὁ μικρὸς ἔσεισε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ σὲρ Ἐρσιν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ παρουσίαις ἐγένετο καὶ ὁ μικρὸς μας ἦρος εἰσῆλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῶν θαμνῶν τοῦ ξενοδοχείου. Ἐλαβεν ὅθεν τὸ θάρρος νὰ διατάξῃ σαμπάνιες, καὶ καθήσας μετὰ τοὺς νέους του φίλους, ἔμαθε μετ' ὀλίγον ὅσα ἤθελε περὶ τοῦ πρῶν κυρίου του.

Τῷ εἶπον, ὅτι ἡ φυλακὴ τοῦ Κίνξ-Μπήντς ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ ἀνετος, ὅτι ὁ δούξ ἐκεῖ-μέσα ἐπερνοῦσε καλὰ καὶ εἶχεν ὅλας του τὰς ἀναπαύσεις, ἦτο ὁμοῦς πολὺ μελαγχολικὸς καὶ πολὺ καταβεβλημένος.

Δὲν ἔχει ἄδικον! εἶπεν ὁ δικηγόρος, καὶ διηγήθη κατόπιν τὴν συνομισίαν, τῆς ὁποίας ὁ πελάτης του ἦτο θύμα.

Οἱ εὐγενεῖς ἀξιωματικοὶ δὲν εἶχαν συγχωρήσῃ τὸν εὐπατρίδην ποῦ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ἀνεδέχθη νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ ὡς στρατηγός. Ἐκτὸς τούτου, μερικαὶ εὐγενεῖς, ποῦ εἶχαν μείνῃ πιστοὶ εἰς τὴν βασιλείαν, συνέλαβαν, φαίνεται, τὸ σχέδιον νὰ φυγαδεύσουν τὸν Λουδοβίκον ΙΣ' ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ τὸν θέσουν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς στρατιᾶς τοῦ Βορρᾶ. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ δουκὸς Λωζέν, ὁ ὁποῖος ἐδιοικούσε τὴν στρατιὰν αὐτὴν εἰς τὴν Βαλανσιέννην, τοὺς ἐστεροχώρει. Διὰ νὰπαλλαχθῶν λοιπὸν ἀπὸ αὐτόν, οἱ ἀριστοκράται, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ Λονδῖνον καθ' ἣν στιγμὴν ἐξθασεν ἐκεῖ ὁ δούξ, κατάρθρωσαν ὥστε νὰ συλληφθῇ διὰ χρέος καὶ νὰ μείνῃ οὕτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπ' ἀορίστου.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐνόησεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς συνομισίας. Ἐνόησεν ὅμως ἀμέσως ἓνα πρᾶγμα: ὅτι ὁ πρῶν κύριός του ἦτο δυστυχὴς, φυλακισμένος.

Ἐτρέξα εἰς ἓνα παρὰθυρον τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ εἶδεν τὸ θέαμα τῶν μαρκιωνῶν χιόνων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐπαγῶν, ὅταν μάλιστα ὅπως πάντοτε.

Καὶ ὅμως νά! Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ χαίρουνται. Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ λυποῦνται.

σμένος, καὶ ὅτι ὠφείλε νὰ τὸν βοηθήσῃ μετὰ κάθε τρόπον.

— Εἰμπορὺ, ἠρώτησε, νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν;

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος: εἰς τὰς φυλακάς τῶν κρατουμένων διὰ χρέος δὲν εἶνε μεγάλη αὐστηρότης. Οἱ φυλακισμένοι εἰμποροῦν νὰ δέχωνται τοὺς φίλους των, προπάντων — προσέθεσε μειδιῶν, — ἐκείνους ποῦ τοὺς φέρουν χρήματα διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν.

Ἡ ἀστεϊότης αὐτὴ ἦτο ἀκτὺς φωτὸς διὰ τὸν Μπόμπην.

Ἦμπορούσε λοιπὸν νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ κύριός του ἀντὶ χρημάτων. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε ἓνα σάκκον γεμάτων!...

— Πόσα πρέπει νὰ δώσῃ κανεῖς, ἠρώτησε μ' ἐλαφρῶς τρέμουσαν φωνήν, διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ ὁ δούξ Λωζέν;

— Τουλάχιστον διακόσιες λίρες στεργλίνες, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

Καὶ μετὰ κάποιαν εἰρωνεῖαν ἐξηκολούθησε:

— Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ τῆς δώσετε σεῖς;

— Διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ περισσύτερον, ἐσηκώθη βιαστικὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀπεχαιρέτησε τοὺς Ἀγγίλους εὐγενεῖς.

(Ἐπταὶ τὸ τέλος)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

ἦλθε κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

Τὰ βουνὰ ὅλα γύρω εἶνε χιονισμένα! ἀνέκραξε μετὰ χαρὰν ἓνα εὐτυχισμένον κορίτσι, ποῦ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ ἓνα βιβλίον.

— Ἄχ, κύριέ μου, ἄρχισαν καὶ τὰ χιόνια! Νά, τὰ βουνὰ σήμερὰ ξεμερώθησαν χιονισμένα! μοῦ εἶπε μετὰ λύπην μία πτωχὴ γυναικί, ποῦ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ συστατικὸν γράμμα διὰ μίαν φιλικὴν κυρίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Τὰ πρῶτα χιόνια! Τί γρήγορα!...

Ἐτρέξα εἰς ἓνα παρὰθυρον τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ εἶδεν τὸ θέαμα τῶν μαρκιωνῶν χιόνων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐπαγῶν, ὅταν μάλιστα ὅπως πάντοτε.

Καὶ ὅμως νά! Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ χαίρουνται. Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ λυποῦνται.

Πολὺ φυσικά!...

Οἱ εὐτυχεῖς ἀνθρώποι, οἱ πλούσιοι, οἱ ἀμέριμοι, δὲν βλέπουν παρὰ ἓνα χειμῶνα καλὸν καὶ ὠραῖον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ τοὺς φέρῃ νέας χαρὰς καὶ νέας ἀπολαύσεις.

Οἱ δυστυχισμένοι ὅμως οἱ πτωχοὶ, οἱ γεματοὶ φροντίδας καὶ ἀγωνίας, δὲν βλέπουν παρὰ ἓνα χειμῶνα καλὸν, ἀσχημον, σκληρόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ τοὺς φέρῃ νέας λύπας, νέας στενοχωρίας, νέας ἀνάγκας καὶ στερήσεις. Καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐνῶ τὰ πρῶτα χιόνια, διὰ τὸ κορίτσι ποῦ μοῦ ἐξητοῦσεν ἓνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃ γλυκὰ ἡ ὥρα του κοντὰ εἰς τὸ τζάκι, ἦσαν ἓνα προμήνυμα εὐτυχίας, — τὰ ἴδια αὐτὰ χιόνια, διὰ τὴν πτωχὴν ποῦ ἐξητοῦσεν ἓνα συστατικὸν διὰ νὰ λάβῃ βοήθημα, ἦσαν προμήνυμα δυστυχίας. Ἡ μία ἔλεγεν: «Ἀπὸ τώρα! τί καλὰ!...» Καὶ τὰ μάτια τῆς ἀκτινοβολοῦσαν. Ἡ ἄλλη ἔλεγεν: «Ἀπὸ τώρα! τί δυστυχία!...» Καὶ τὰ μάτια τῆς ἦσαν ἔτοιμα νὰ δακρύσουν...

Εὐτυχισμένοι μικροὶ μοῦ φίλοι, σεῖς ποῦ ἠσθάνητε βέβαια τὴν ἰδίαν χαρὰν ὅταν εἶδατε τὰ πρῶτα χιόνια νὰ λάμπουν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς, συλλογισθῆτε πόσων ἄλλων ἀνθρώπων, ὅταν τὰ εἶδαν, συνεσπύχη ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν!... Νὰ ἐνθυμῆσθε τοὺς πτωχοὺς τώρα ποῦ ἔρχεται ὁ χειμὼν, ὁ ὠραῖος διὰ σὰς, ὁ ἀσχημὸς δι' ἐκεῖνους...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμὴ ἡ φτωχὴ τριανταφυλλιά, Πόνου στήν ὀψι τῆς ἀπλύνεται μαυρίλα, Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη τῆς, τὰ δρόσισα τὰ φύλλα

Σκρόπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγρικαλιά...

Τ' ἀηδόνι, ποῦ εἴπαλε τραγούδι μαγεμένο

Στὰ ὦρη κλαριά τῆς, τὸ πουλὶ τῆς τὸ γλυκό,

Ποῦ ἔχυνε γύρω τῆς ἀγάπης φῶς θεϊκό,

Σκληρὰ τὴν ἄφισε καὶ πάει μακριὰ στὰ ἴβανα...

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμὴ ἡ φτωχὴ τριανταφυλλιά,

Πόνου στήν ὀψι τῆς ἀπλύνεται μαυρίλα,

Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη τῆς, τὰ δρόσισα τὰ φύλλα

Σκρόπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγρικαλιά...

Τ' ἀηδόνι, ποῦ εἴπαλε τραγούδι μαγεμένο

Στὰ ὦρη κλαριά τῆς, τὸ πουλὶ τῆς τὸ γλυκό,

Ποῦ ἔχυνε γύρω τῆς ἀγάπης φῶς θεϊκό,

Σκληρὰ τὴν ἄφισε καὶ πάει μακριὰ στὰ ἴβανα...

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμὴ ἡ φτωχὴ τριανταφυλλιά,

Πόνου στήν ὀψι τῆς ἀπλύνεται μαυρίλα,

Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη τῆς, τὰ δρόσισα τὰ φύλλα

Σκρόπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγρικαλιά...

Τ' ἀηδόνι, ποῦ εἴπαλε τραγούδι μαγεμένο

Στὰ ὦρη κλαριά τῆς, τὸ πουλὶ τῆς τὸ γλυκό,

Ποῦ ἔχυνε γύρω τῆς ἀγάπης φῶς θεϊκό,

Σκληρὰ τὴν ἄφισε καὶ πάει μακριὰ στὰ ἴβανα...

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμὴ ἡ φτωχὴ τριανταφυλλιά,

Πόνου στήν ὀψι τῆς ἀπλύνεται μαυρίλα,

Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη τῆς, τὰ δρόσισα τὰ φύλλα

Σκρόπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγρικαλιά...

Τ' ἀηδόνι, ποῦ εἴπαλε τραγούδι μαγεμένο

Στὰ ὦρη κλαριά τῆς, τὸ πουλὶ τῆς τὸ γλυκό,

Ποῦ ἔχυνε γύρω τῆς ἀγάπης φῶς θεϊκό,

Σκληρὰ τὴν ἄφισε καὶ πάει μακριὰ στὰ ἴβανα...

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμὴ ἡ φτωχὴ τριανταφυλλιά,

Πόνου στήν ὀψι τῆς ἀπλύνεται μαυρίλα,

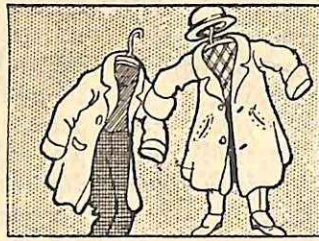
Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη τῆς, τὰ δρόσισα τὰ φύλλα

Σκρόπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γ

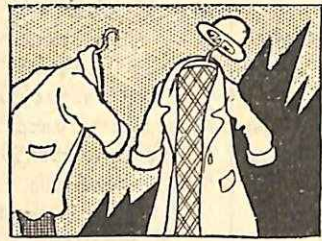
ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

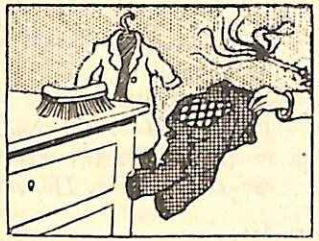
Ο κύρ 'Αριστείδης άνηκει εις την συντεχνίαν των εργατών-υποδηματοποιών. Την άλλην φοράν, όταν ή συντεχνία αυτή απέφασκε νάπεργήσῃ, ο κύρ 'Αριστείδης ένθουσιάσθη τόνον με την ιδέαν, ώστε έβγαλε και λό-

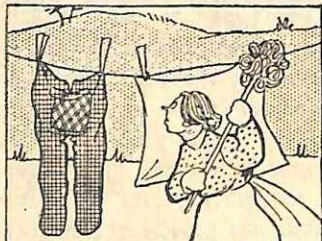
γον εις τό 'Εργατικόν Κέντρον, συμβουλευσας «νάντισταθούν με-χρίς εσγάτων». — 'Επιστρέψας από την νυκτερινήν συνεδρίαν, έπεσε νά κοιμηθῇ και άμέσως μετεφέρθη εις τόν κόσμον των όνει-ρων. Τότε είδε τό έπανωφόρι

του νά τραβή τό σακκάκι του και τό πανταλόνι του και νά τούς λέγῃ: «Σύντροφοι! πρό πολλού έπρεπε νάποστρατευθώμεν, διότι τά μαλλιά μας, ή μάλλον ή κλωστής μας, άσπρισαν. Και ό κύριός μας επιμένει νά

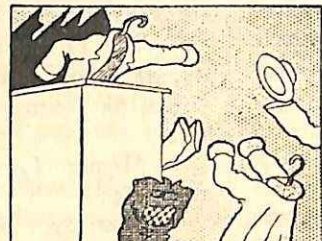
μάς κρατῇ εις την ύπηρεσίαν του! Αυτό είνε άνυπόφορον. Λοιπόν νά κάμωμεν άπεργίαν!» — 'Εγει δίκην, άπεκρίθη τό πανταλόνι. Τί ύποφέρω κι' εγώ, δέν λέγε-ται! Την νύκτα με βγάδουν έξω και τό πρωί με σπάδουν στό ξύλο

με την ξεσκονίστρα. Μιά μέρα μου έκαμαν και...έγγεγραμ. Κυ-τάξτε αυτό τό γελοίο μάλωμα που άντικατέστης την επιδε-ρίδα μου! «Ω, πώς ντρέπομαι που τό 'χω!» — Κατόπιν έλα-

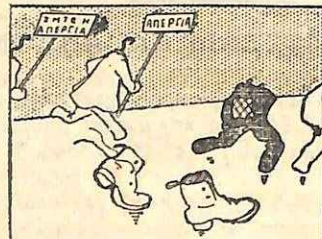
δαν τόν λόγον τά υποδήματα. «Καταραμένος νά είνε ό άνθρω-πος, εφώνασαν, που κάθε πρωί μάς αλείφει με μία φρικτή καραμπογιά και μάς πεθαίνει έπειτα με τή βούρτσά!» — Τά

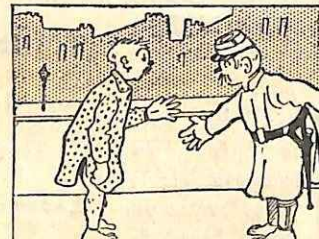
ένδύματα του κύρ 'Αριστείδη κάμνουν παντού όπαδούς. Εις την συνέλευσιν των άπεργών, τό έπανωφόρι δημηγορεί: «'Αρ-κούν τά λόγια και άς αρχίσωμεν τά έργα! Ζητούμεν ελάττωσιν

των εργασίμων ώρων και καλήν μεταχείρισιν. Ζήτω ή άπεργία! Χειροκροτήματα, εύγε, ζήτω, και όλα τά παρόντα ένδύματα φεύ-γουν. — Ο κύρ 'Αριστείδης όρμή νά τά συγκρατήσῃ, αλλά τόν ύπο-

δέχονται με όλας τās τιμές που του αξίζουν... Συγγνώμης οι άπεργοί τά βάζουν με τό ύπο-κάμισον και τό εσώδρακον του κυρίου των. «Προδότες!» τούς φωνάζουν. Και παίρνουν τούς

δρόμους. — Που πηγαίνουν; τί θά συμβῇ; Ο κύρ 'Αριστείδης έρωτά ένα χωροφύλακα. «Δέν ξέρω τίποτε, άπαντά ή άστυνομικός» καθώς βλέπεις είμαι κ' εγώ θυμα της ίδιας άπεργίας. — Ο

κύρ 'Αριστείδης επιστρέφει άπρακτος εις τό σπίτι του. 'Αλλά έξαφνα ή επιάλτης αυτός παίρνει τέλος, διότι... κτυπά τό ξυπνητήρι. 'Η έντύπωση όμως εξακολουθεί και ό κύρ 'Αριστείδης είνε βέβαιος

ότι τά ένδύματά του... του έφυγαν. Σηκώνεται και τρέχει νά ιδῇ. «Ω, χαρά! Τά ένδύματά του είνε όλα εις την θέσιν των. Και από την χαράν του, άπεφάσισε νά μήν άπεργήσῃ ούτε αυτός...

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Τή χρονιά εκείνη ή χειμώνας ήταν έ-ξαιρετικώς δριμύς και δέν ύπήρχε μεγάλη προμήθεια ξύλων 'ετήν καλύθη του μπάρ-μπα Φερόνη.

Ο Θωμάς Φερόνης ήταν ένας άξιος άμπελουργός. 'Απ' τή δουλειά του όμως δέν κέρδιζε άρκετά, ώστε νά πλουτίσῃ. Κι' άφού έκαψε στη θερμάστρα του και τό τελευταίο από τά κλήματα, που είχε φέρε στο σπίτι του μετά τόν τρυγητό, δέν είχε πιά τά μέσα νά διατηρήσῃ τή φωτιά. Και φυσικά δέν μπορεί κανείς νά περάσῃ τούς μήνες της παγωνιάς φυ-σών τά δακτύλα του.

'Επρεπε λοιπόν νά βρῇ έναν τρόπο, για

νά μήν άρίσῃ τή γυναίκα του και τά παι-διά του νά πεθάνουν άπ' τό κρύο. Και τόν τρόπο αυτόν τόν βρήκε. Πήγαινε κάθε τόσο στο γειτονικό δάσος και μάζευε τά σπασμένα κλαριά. Λίγα δερμάτια άρχού-σαν στο πτωχικό του για πολλές ήμέρες.

Ένα παγερό πρωί του 'Ιανουαρίου, ή άμπελουργός ξύπνησε στής εξέμυσ. Μό-λις ξημέρωσε. Φωνάζει άμέσως τή γυ-ναίκα του. Σηκώνονται και οι δύο και ντύνονται στη στιγμή. Η γυναίκα βάζει μπροστά της μία μακριά ποδιά από χονδρό ύφασμα και παίρνει στο χέρι δύο σκουλάκια. Ο άνδρας φορεϊ μία παλικά, αλλά γερή ποδιά δερμάτινη, που του χρησιμεύει όταν περιζώνῃ ή επισκευάζῃ τά βαρέλια του, και παίρνει μαζί του

ένα καλό κλαδευτήρι. Φορούν και οι δύο στά πόδια των χονδρά τσόχα.

— 'Ελα σήκω, Μανωλάκη μου, λέει ή Θωμάς τελειώνων την έτοιμασία του. 'Εμείς σε λίγο θά φύγωμε. Σήκω νά προσέχῃς τήν αδελφούλα σου. Κι' αν κλαίῃ ή καίμεν ή μικρούλα... έ, καλά!... να-νούρίσῃ την...

— Ναι, πατέρα, θά τῆς πῶ ένα τρα-γουδάκι, άπαντά ή Μανωλῆς, ένα άγο-ράκι ένδεκα ετών, που ήταν τό πιό χαρι-τωμένο, τό πιό εύπειθές και τό πιό άφοβό άπ' όλα τά παιδιά του χωριού.

Σε μία στιγμή βρέθηκε έξω από τό κρεβάτι, ντυμένος — 'ε αυτό δέν διαπα-νούσε ποτέ πολλή ώρα — και καθισμένος 'ε ένα ξύλινο σκαμνάκι κοντά 'ε την κού-

νια τῆς χαριτωμένης αδελφούλας του. Ήταν μόλις δύο ώς τριών ετών ή μι-κρή αδελφή του Μανωλῆ, και τό καλό παιδί την άγαπούσε με όλη του τήν καρδιά.

Είνε αλήθεια, ότι κι' αυτή ήταν πολύ χαριτωμένη και χαδιάρα και σχεδόν όλη την ώρα έπαίξε και γελούσε με τόν αδελ-φό της.

— Λοιπόν, γυναίκα, είσαι έτοιμη; λέει ή Θωμάς, μόλις άπόφαζαν ό,τι ή σι-τοδεία τῆς χρονιάς δέν είχαν άκόμη έξαντ-λήσει: ένα κομμάτι, δηλαδή, ξερό ψωμί και λίγο μπακιράτικο λαρδί, συνωδευμένα από ένα ποτήρι κρασί νερωμένο.

— 'Ετοιμη, άπαντά ή Χρυσάνθη που δέν άρχοπορούσε ποτέ.

— Τότε πάμε! Η μητέρα σκύδει και φιλεϊ τό κορι-τσάκι της. Ο Μανωλῆς πηδάει στον λαι-μό του πατέρα του.

— Μανωλάκη, του λέει ή μητέρα του, πρόσχε καλά τήν αδελφούλα σου.

— Είμαι ήσυχος, λέει ή πατέρα. Ο Μανωλάκης είνε καλό παιδί και πρό πάν-των γενναίο... Η μικρή είνε ασφαλι-σμένη στα χέρια του. Γυναίκα, πάμε!

Άμπαρώνουν την θύραν των και φεύ-γουν.

Η ήμέρα προχωρούσε. Η πρώτες ά-κτινες της περνούσαν ανάμεσα από τά ό-λίγα τζάμια, που ή πάχη τῆς νύκτας τά είχε θωλώσει ποιητικά με παράξενες ζω-γραφίες λουλουδιών και ριζών.

Ο Μανωλῆς έγερνε τώρα με άγάπη 'ετήν αδελφούλα του, που είχε ξυπνήσει και προσπαθούσε με τά παιχνίδια του νά την δια-σκεδάσῃ. Η μικρούλα χαρογελούσε από εύχαρίστησι. Τά δύο παιδιά συνεννοούν-το με γλιούς μορφασμούς άστείους, προ-κλητικούς και φαίδρους.

Ο Μανωλῆς έξεσταίνεται παίζων με την αδελφή του.

— Ω, Φερονίτσα μου! τῆς έλεγε. (Τήν είχαν όνομάσει Φερονίτσα από τό υποκοριστικό του πατρικού τῆς όνόματος Φερόνη). «Ω! καλή μου αδελφούλα! Εί-σαι χαριτωμένη κι' ή Μανωλάκης σου σ' άγαπάει πολύ! Γέλα όσο μπορείς τώρα, που είσαι ξύπνια. Κι' αν σε λίγο νυστά-ξῃς, θά σου πῶ ένα τραγουδάκι.

— Ναι, ναι, ναι! άπαντά τό κοριτσάκι που τό λεξικό του είνε άκόμη πολύ σύντομο.

— Καλά! Ποιό θέλεις, αδελφούλα μου;

— Ναι, ναι, ναι! Είνε ή μόνη άπάντη-σις τῆς μικρῆς, που θέλει ένα τραγουδάκι, χωρίς όμως νά ενδιαφέρεται και για τήν έκλογή του.

— 'Αφού μ' άφίνεις νά διαλέξω εγώ, λέει ή αδελφός της, άς πῶ τό πρώτο που μου κατεβαίνει!

Κι' ή Μανωλῆς άρχίζει άμέσως νά τρα-γουδῇ:

Σ' τά δάση άς τριγυρίζωμε

Με δίχως καρδιοχτύπι

Τώρα, που ή λύκος λείπει...

Λύκε, μην είσαι εδώ;...

— 'Οχι, όχι, όχι! διαλόπτει ή μικρή με ύφος, που έδειχνε ότι τό τραγουδί δέν τῆς άρεσε.

Ο Μανωλῆς άρχίζει ένα άλλο:

Φυλάξου άπ' τόν λύκο
Τόν άγριο, μικρούλα μου,
Φυλάξου άπ' τόν λύκο!...

— 'Οχι, όχι, όχι! επαναλαμβάνει τό κοριτσάκι με τόνο πιό φανερός δυσαρε-σκείας.

Όρισμένως ή ιδέα του λύκου δέν είχε θέλγητρο για τήν Φερονίτσα.

Ο τραγουδιστής μας βέβαια δέν έδαζε 'ε τό νου του κακό για τούς λύκους. Τρα-γουδούσε άπλώς ό,τι εύρισκε πρόχειρο, για νά διασκεδάσῃ τήν αδελφούλα του.

Παρατήρησε όμως, ότι ή Φερονίτσα δέν εύχαριστεϊτο.

— Περίεργο! σκέφθηκε, αυτή, που άγαπάει τόσο τά τραγουδιά!...

Και κύτταξε γύρω του ν' ανακαλύψῃ κανένα πράγμα σάν παιχνιδάκι, για νά έμποδίσῃ τή μικρούλα νά κλάψῃ.

'Εξαφνα διακρίνει κοντά στη θερμά-στα ένα κομμάτι ξύλο.

Τρέχει άμέσως νά τό πάρῃ. 'Ενῶ τρέ-χει, ένα άλλο τραγουδάκι του έρχεται στον νου. Και τό τραγουδεϊ, επαναλαμβάνων τήν έπιδόν με κάποια εύχαρίστησι:

(Έπεται τό τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

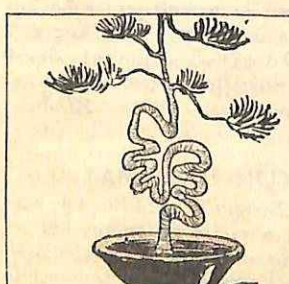
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

'Αστακός ύπνωτισμένος.

Ένας ύ-πνωτιστής ή μηχανιστής, ύπνωτίζει τούς άστακούς, τρί-θων τήν ράχιν των διά των δακτύλων. Ο άστακός, τόν όποϊον βλέπε-τε εις τήν άπέναντι εϊκόνα, έμεινεν ύπνω-τισμένος, με τό κεφάλι κάτω, έν ίσορρο-πία, επί εϊκοσι λεπτά τῆς ώρας.

Περίεργον φυτόν.

Τού φυ-τογραφία, ή όποία ελήφθη από έν θερ-μοκήπιον τῆς Σιγγαπού-ρης. Παρι-στά φυτόν, εις τό όποϊον ή κινέζος κη-πουρός κα-τάρθωσε νά δώσῃ αυτό ότ σχήμα, κάμ-

πτων αυτό έφ' όσον έμεγάλωνε, και συγ-κρατών διά σχοινίων, ξυλαρίων και συρ-μάτων. Κατόπιν άφίρσε τά στηρίγματα και τό φυτόν έμεινεν ως τό βλέπετε διε-στραμμένον.

'Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Διά τούς γαλλομαθεϊς

Έστάλη υπό του Τορπιλλοβόλου 11.

L'	SE	ET	SE
HOM	PO	DI	SPO
ME	PRO	EU	DI

Νά συναρμολογηθών αι συλλαβάι αύται, ώστε νάποτελεσθῇ έν ρήτόν.

β.) Γρήφος

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Έφευρέτου

μο Ν	καίει	NNKT	Ηα Τ
Ι	μο		

γ.) Μαγική εϊκόνα

Έστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληнос.

Ίδού τό άγμα του 'Απόλλωνος. Που είνε ή οδηγός του:

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-των του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό ενός μόνον δικαίετου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 50ου φύλλου

α'. ΘΑΛΕΜΑΧΟΣ (Τράπεζα, 'Ηραί-στειον, Λύρα, 'Εφημερίς, Μύλος, 'Αγρυ-ρα, Χείρ, 'Οφίς, Σταφυλή.) — β'.) Dieu benit les bons,

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

Ο ΦΙΦΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

— «Παιδιά, δεν παίζουμε το 'σχολεριό;»
έλεγε ο Φίφης 'ς τὰ μικρά εξαδελφάκια του.

— Ναί, ναι, ἀπάντησαν με τὲς δρο-
σερές φωνούλές τους τὰ μικρά.

— «Ε! τότε εσύ, Μίμη, φέρε δυο κα-
ρέκλες, κ' εσύ, Γεώργιο, δυο σκαμνιά,
κ' εσύ, 'Αλεξάνδρα, τὰ βιβλία, κ' εσύ,
Κώστα, τὰ τετράδια, κ' εσύ, 'Ελένη,
τὴ μελάνη, κ' εἴσεις τὰ μικρά, ὅτι βρῆτε
μὰ γρήγορα λοιπόν!»

Τρέχει ὁ Μίμης με δυο καρέκλες, καὶ
σκοντάπτει ἐπάνω 'ς τὸ Γεώργιο με τὰ
δυο σκαμνιά, καὶ αὐτὸς ἐπάνω 'ς τὰ
βιβλία τῆς 'Αλεξάνδρας, καὶ οὕτω καθέ-
ξῃς. Πέφτουν ὅλοι κάτω, ἕνας, ἕνας,
καὶ ὁ Φίφης μαζί, πού σηκώθηκε πρῶτος
καὶ καταθυμωμένους τοὺς λέγει:

— «Δὲν προσέχετε, παληόπαιδα, χύ-
σατε καὶ τὴ μελάνη. Τώρα φέρετε νὰ
τὴν σκουπίσετε!»

Τὰ μικρά ἐτρεξαν ὅλα μαζί, ἔφεραν
ἕνα πανί καὶ ἄρχισαν νὰ τρίβουν τὸ πά-
τωμα. «Υστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, σηκώ-
θηκαν καταμελανωμένα. 'Σ αὐτὸ τὸ με-
ταξὺ ὁ Φίφης εἶχε σιάξει τῆς καρέκλες,
τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν, τοὺς ἔδωσε καὶ
ἀπὸ ἕνα μελανωμένο βιβλίο 'ς τὸ χέρι
καὶ ἄρχισαν:

— «'Ελα, 'Αλεξάνδρα, καὶ πές μου
μιὰ λέξι πού νὰ ἔχη ὅλα τὰ γράμματα
καὶ ὅλες τῆς συλλαβές».

— «Δὲν τσέλω,» ἀπαντᾷ ἡ μικρούλα.

Ὁ Φίφης, θυμωμένος, κτυπᾷ με τὴν
ρίγα τὴν καρέκλα καὶ ἀρχίζει ν' ἀπο-
στηθίζει σοβαρά-σοβαρά τὸ ἀλφάβητο.
'Αλλά δὲν προόφθαε νὰ τὸ τελειώσει,
γιατὶ ἐκείνην τὴν στιγμή ἤλθεν ὁ μπα-
μπάς, καὶ ἅμα εἶδε τὴν κάμαρα ἄνω-
κάτω, πῆρε τὸν κύριό δάσκαλο ἀπὸ τὸ
αὐτὸ, τοῦ ἔδωσε ἕνα δυὸ καὶ τὸν ἄφισε
χωρὶς φροῦτο.

Ποντιάς Αὔρα

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ποία εἶναι ἡ στάσις πού θὰ τηρήσῃ
ἕνας ἀνθρώπος, βλέποντες ἔξωθεν ὅτι εἰς
τὸ ποτήρι του, γεμάτον μύραν, ἔπεσε
μια μύγα; 'Ιδού:

Ὁ 'Ισπανὸς πληρώνει δίχως νὰ πιῇ
καὶ φεύγει.

Ὁ Γάλλος συλλαμβάνει τὴν μύραν διὰ
τῶν ἄκρων τῶν δυκτύλων καὶ τὴν φο-
νεύει. 'Επειτα ἀρχίζει νὰ ὑβρίξῃ τοὺς
ὑπηρέτας.

Ὁ Ἀγγλὸς χύνει τὴν μύραν εἰς τὸ
πάτωμα, διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν ἄλλην
καὶ ὁμιλεῖ περὶ ἄλλων ζητημάτων.

Ὁ Γερμανὸς βγάδι τὴν μύρα καὶ ρο-
φᾷ τὸ ποτὶν, ὡς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε.

Ὁ Ρώσος καταπίνει καὶ τὴν μύραν
καὶ τὴν μύραν.

'Επιτέλους ὁ Κινέζος πρῶτα τρώγει
τὴν μύραν καὶ ἔπειτα πίνει τὴν μύραν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Πόθος τῆς Ρόδου

4. Γ Α Λ Η Ν Η

'Σ ὅλο τὸ δρόμο τὸ λευκὸ
τὰ φύλλα εἶνε στρωμένα.
'Σ τ' ἀμπέλια τὰ ὀλοπράσινα,
'ς τὰ δένδρα τὰ γερμένα,
τὰ ἐφώλιαζαν κοπιδαστά
τὸ πρόσχαρτα πουλιά,
ἄπλωσε τὸ Φθινόπωρο
τὴν κρύα του ἀγκαλιά.

Μετ' ἃς τὸ βαθύ, τὸ ἐρημικὸ
καὶ τὸ πλατὺ χωράρι
τ' ἀγριωπὰ μανδρόσκυλα
βγάζουν βραχνὰ γαυγίσματα.
Καὶ τώρα, πού 'ς τὴ συννεφιά
ἡ Φύσι ὡς πέρα ἐτάφη
κ' ἡ νύχτα γύρω ἀργοπετᾷ
με μύρα φτερουγίσματα,

'ς ὅλο τὸ δρόμο τὸ λευκὸ
ἡ μοναξιά ἀπλωμένη
κ' ἡ ἐρημιά πλέκει παντοῦ
τὰ πέπλα τῆς βαρείας.
Φθινόπωρο, 'Σ τὰς ῥεμματιές,
'ς τὸ λόγγο κατεβαίνει

κι' ἀπάνω τους τὴ συννεφιά
καὶ τὴ γαλήνη ἀπλώνει.
Φθινόπωρο καὶ 'ς τῆς καρδίας
τὴν κάθε μιὰ μεριά,
πού φεύγει ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς
γοργὸ τὸ χελιδόνι.

Τέλλος 'Αγρας

« Σ Ο Λ Ι Ν Τ Σ Ε Ν »

Ὅταν ἤμουνα ἀκόμη παιδάκι, εἶχα
ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα: 'Αδιακόπως ἔ-
κλαια. Μόλις μουλεγον τίποτε, λιγάνι
νὰ με 'μάλωναν, δὲν τὸ εἶχα γιὰ τίποτε
νὰ κλαίω ὅρες ὀλόκληρες. Τὰ δελφία μου
τὸ ἤξευραν φαίνεται αὐτὸ, καὶ ὅταν
δὲν εἶχαν ἄλλο τίποτε νὰ διασκεδάσουν,
μ' ἐβρισκαν καὶ μ' ἕνα «κλαίει, κλαίει,
κλαίει» ποῦλεγαν, ἀρχίζα καὶ δὲν ἔ-
παυα... Μετὰ καιρὸ πού βγάλανε καὶ
ἀρκετὰ παρατσούκλια. Κ' ἐπειδὴ ἦσαν
πολλοὶ καὶ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν—καὶ αὐτὸ
ἦτο τὸ χειρότερο γιὰ μέ—καθένας μου
ἔλεγε καὶ τὸ δικό του παρατσούκλι.
'Απ' ἐδῶ ὁ ἕνας «γχιρινάρα», ἀπ' ἐκεῖ
ὁ ἄλλος «κλαμάρ», ἀπ' ἐδῶ ὁ ἄλλος
«βρουσούλα», καὶ τόσα, τόσα ἄλλα πού
δὲν τὰ θυμοῦμαι. Τὸ περιεργό ὅμως ἦτο,
πού, καὶ εἰς ἀθήφα ἀκόμη κουβέντα, ἂν
ἀκούω κανένα ἀπ' αὐτὰ, βούρκοιαν τὰ
μάτια μου. 'Εν τούτοις τὰ πολλὰ παρα-
τσούκλια δὲν τὰ ἤθελα καὶ τ' ἀδέλφια

μου. 'Εξητοῦσαν νὰ εὐρεθῇ καὶ νὰ ἐπι-
κρατήσῃ ἕνα μόνον, ἢ γιὰ νὰ γίνῃ καὶ
λοχυρό.

Αὐτὸ ὅμως ἦτο δύσκολο. 'Εξαφνα ἕνα
μεσημέρι ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ σηκωνόμαστε
ἀπ' τὸ τραπέζι, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς
μου με ἕνα μαχαίρι 'ς τὸ χέρι, ἐφώνησε
τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἀμέσως τὸν περι-
εκύκλωσαν περιεργοί. Αὐτὸς, με κόπο,
συλλαβίζε κατὶν ποῦταν γραμμένον 'ς τὸ
μαχαίρι. 'Επὶ τέλους ἐφώνησε «σὸ λιν-
τσεν, σὸ λιντσεν», καὶ κατὶ ἄλλο
τοὺς εἶπεν ἐκεῖ μυστικὰ καὶ ἔπειτα ὅλοι,
κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, μου
'φώνησαν: «σὸ λιντσεν, σὸ λιντσεν!». Δὲν
ἄργησα νὰ καταλάβω: 'Ἦταν τὸ νέο
μου παρατσούκλι. Κι' ἄρχισα τὰ κλάμ-
ματα...

Τώρα σκέπτομαι: πὼς αὐτὴ ἡ ἀκατά-
λητος λέξις «σὸ λιντσεν» κατάρθωσε νὰ
γίνῃ παμψηφεί δεκτὴ, καὶ ἀκόμη περισ-
σότερο νὰ τὴν παραδεχθῶ καὶ γώ, δη-
λαδή νὰ με κἀν νὰ χύνω διπλάσια δά-
κρυα ἀπὸ τὰ ἄλλα παρατσούκλια; 'Ισὺς
ἐπειδὴ ἦτο ἀκατάλητος, τί νὰ πῶ!...

Σὸ λιντσεν! τὸ τελευταῖο παρα-
τσούκλι, ἐκεῖνο, πού μέκαμε νὰ χύσω
τὰ περισσότερα δάκρυα! Δὲν διήρκεσεν
ὅμως πολὺν καιρὸ, γιατί εἶχα πᾶ
μεγαλὴ ἀρετὴ καὶ τὰ δάκρυα δὲν ἐρχό-
ταν πλεον 'ς τὰ μάτια γιὰ τέτοιες
αἰτίες...

Γαλήνη

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Εἴμαστε τότε πολὺ μικροί. Καὶ μιὰ
μέρα πού ἔκανε ἔξω κρύο, μαζευνήκαμε
ὅλα τὰ παιδιὰ κοντὰ στὴ σόμπα καὶ ξε-
σταινόμαστε. 'Εκεῖ πού καθόμαστε, κτυ-
πᾷ τὸ κουδούνι καὶ μπαίνει μέσα ἡ για-
γιά. Μόλις τὴν εἶδαμε, τρέξαμε ὅλοι κοντὰ
τῆς, καὶ ἀφοῦ τῆς δώσαμε τὴν καλλίτερη
θέσι κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν παρακαλέσα-
με νὰ μᾶς πῇ ἕνα ὥραϊο παραμῦθι.

'Η γιαγιά κατ' ἀρχάς μᾶς εἶπε, πὼς
μὴς τὰ ἔχει πῇ ὅλα, καὶ ἄλλα δὲν ξέρει,
ἀλλὰ ἔπειτα, ἀφοῦ εἶδε πὼς ἐπιμένουμε,
γιὰ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὸ χατήρι, ἄρ-
χισε νὰ μᾶς διηγῆται ἕνα ὥραϊο.

Μᾶς εἶπε πῇ περὶ τὸν μισό, καὶ
σταμάτησε.

— 'Επειτα, τὴν ρωτᾷμε, τί ἔγινε;

— 'Επειτα, μᾶς λέει, ἐξύπνησα καὶ δὲν
εἶδα τὸ παρακάτω!

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πὼς λυ-
πηθήκαμε πού δὲν ἀκούσαμε τὸ τέλος τοῦ
παραμυθιοῦ. 'Αλλά τί νὰ κάμωμε! ἀφοῦ
ἐπιμένουμε τόσο πολὺ, μᾶς εἶπε κι' ἡ για-
γιά... τὸ ὄνειρό της.

Ζιλδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η 'Ατρόμητος Σωφραζέτα ἔμαθε, πὼς συ-
γενεῖς τῆς ἔκαναν ἕνα γεῦμα στὸ ὅποτον δὲν τὴν
προσεκλέσαν. 'Αναφωνεῖ λοιπόν, πολὺ θυμω-
μένη: «Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς θυμώσω, θὰ κάνω ἕνα
μεγάλο γεῦμα καὶ δὲν θὰ προσκαλέσω κανένα!»

'Εστῆλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 199ου ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

[Ἴδε φυλλάδιον 22ον, σελ. 179]

'Εκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν
κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσαι 'Ασκή-
σεις τοῦ διαγωνιζομένου ἐνεκρίθησαν ὡς ἀπλῶς
δημοσιεύσιμοι, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν
ἦσαν ἐκτάκτως ὥραται. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο
ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου,
μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προη-
γεῖται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλὴ-
τερον. — Ὁ τρίτος ἀριθμὸς μετὰ τὸ Ε, δηλοῖ τὸ
ποσὸν τῶν εἰς ἕκαστον ἀπονεμομένων διὰ τὴν
συλλογὴν τῶν Εὐσεβίων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω,
καθὼς καὶ οἱ μὴ σεμειωθέντες εἰς τὰ τε-
τραδία τῶν ἡλικιῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρουδιῶ Χρ.
Σουβαλιτζῆ, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ελλάς τοῦ
Ρίγα, 15+8 [12Ε]. — Γαλήνη 14+8 [11Ε].
[Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Κοσμοκοράτεια 'Ελ-
λάς, 15+8 [12Ε].]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Α. Πίστης,
15+7 [11Ε]. — Σημαία τῆς 'Ακροπόλεως,
14+7 [11Ε]. — Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους,
14+6 [10Ε]. — [Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Νέλικε,
15+6 [11Ε].]

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Εὐγενὲς 'Ιδανικόν, 15+4
[10Ε]. — Πληρωμένος Μαχητῆς, 15+4 [10Ε].
— Μελαχροινὴ Μουμέ, 12+6 [9Ε]. — Βοο-
κοπούλα τῆς Λαοῖδος, 14+4 [9Ε]. — 'Αρ-
σταρχὸς ὁ Σάμιος, 14+4 [9Ε]. — Στρατη-
λάτης τῆς Μακεδονίας, 14+4 [9Ε]. — Μπα-
ρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 11+6 [9Ε].
— Δωδοναίος, 12+5 [9Ε]. — Ποιμενικὴ
Φλογέρα, 14+3 [9Ε]. — 'Εγνατία 'Υδροβο-
λητῆς, 12+4 [8Ε]. — Σημαία τοῦ 'Αβέρωφ,
13+3 [8Ε]. — Κεραυνός, 10+5 [8Ε]. —
'Αστὴρ τῆς 'Ελευθερίας, 10+4 [7Ε]. — Αἶ-
ρα τῶν Σπειτῶν, 10+4 [7Ε]. — Μικρὰ 'Α-
ριστοκρατίς, 11+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σύμβολον τοῦ
Χριστιανισμοῦ, 8+5 [7Ε]. — 'Ενθουσιώδης
'Ελλην, 10+3 [7Ε]. — 'Ανδρεῖο Εὐζωνάκι,
8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαλκανικὴ
Συμμαχία, 16+10 [13Ε]. — [Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Τέλλος 'Αγρας, 15+11 [13Ε]. —
'Ηρωϊκὴ Σάμιος, 15+10 [13Ε].]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρτινίθη
Χ. Ζαφειροπούλου, 15+9 [12Ε]. — Τελέ-
σλλα, 15+8 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοπαῖος 'Ελ-
ληνός, 15+7 [11Ε]. — 'Ελληνικὸν 'Ιδεώ-
δες, 15+7 [11Ε]. — Κύμα, 15+7 [11Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Μέλλων 'Εφευρέτης, 14+7
[11Ε]. — Μαρίκα Πανταζῆ, 15+6 [11Ε]. —
'Αθηναῖος 'Ιππότης, 14+6 [10Ε]. — 'Ενα
Χιωτάκι, 14+6 [10Ε]. — Φθινοπωρινὴ Ἀδύς,
13+6 [10Ε]. — Εὐγενία Γ. Γιαννοῦ, 14+5
[10Ε]. — Ταλαιπωρηθεῖσα 'Ηπειρος, 13+5
[9Ε]. — Ἐν Τούτῳ Νίκα, 13+5 [9Ε]. —

Παναγιώτης Χ. Ζαφειροπούλου, 11+6 [9Ε].
— Πατριωτικὸς Πόθος, 11+6 [9Ε]. — Ανα-
στάσιος Μπαλατζιόγλου, 12+5 [9Ε]. — Με-
γάλη 'Ελλάς, 12+5 [9Ε]. — Γενναίονυχος
Στρατηλάτης, 12+5 [9Ε]. — 'Ηρωὶς τοῦ 21,
12+5 [9Ε]. — Θαλασσοκράτειρα 'Ελλάς, 13+4
[9Ε]. — 'Ενδοξος Νίκη, 14+3 [9Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ποντοπύλεια, 10
+5 [8Ε]. — 'Αθήνητος Εὐχόμενος, 10+4 [7
Ε]. — 'Απολεσθὲν 'Ιδεώδες, 10+4 [7Ε]. —
Διάρητος Κνανόλευκος, 11+3 [7Ε]. — Πειρα-
κήριον, 11+2 [7Ε]. — 'Ατρόμητος Σωφρα-

ζέτα, 10+2 [6Ε]. — 'Ηρώς τῆς Αἴθρας,
8+3 [6Ε]. — Λιχούδα, 8+2 [5Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ενδοξος 'Αε-
ροναύτης, 13+6 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξαμένη
'Ελλάς, 12+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ατρόμητο Εὐ-
ζωνάκι, 10+4 [7Ε]. (Μόνον αὐτοὶ οἱ τρεῖς
εἶνε εἰς τὴν Μικρὰν τάξιν.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1913.

Τὸ διγνήμα σου ἐλήφθη, Μέλλων 'Εφευ-
ρέτα. 'Εχεις δίκαιον ὅτι τὰ «παραπόντα» τοῦ
φίλου μας ἐκείνου εἶνε πάρα πολλὰ, καὶ ὅτι
ἀναγκάζομαι συχνὰ νὰ τὸ ἀπαντῶ ἔκτενός
καὶ νὰ πίνω ὅλον τὸν χρόνον τῆς 'Αλληλο-
γραφίας «πού θὰ ἡμπορούσε νὰ χρησιμοποιοῦ-
ται καλλίτερα». Ναί, ἀλλὰ μὴ νομίζῃς πάλιν
ὅτι καὶ ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὰ παραπάνω
ἐνὸς δὲν ὥφελε καὶ τοὺς ἄλλους. Διότι καὶ
οἱ ἄλλοι μανθάνουν πὼς πρέπει νὰ σκέπτονται
διὰ μερικὰ ζητήματα καὶ μερικάς περιστάσεις.
Δὲν ῥεῖται τὴν παροιμίαν: «τὰ λέω τῆς πε-
θερᾶς γιὰ νὰ τάκούῃ ἡ νύφη»;...

Εἰς ἕν τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ «'Εκφυ-
λισμοῦ», Τέλλε 'Αγρα, ὁ Νορδάου περιγράφει
οὐμορυστικῶς πὼς θὰ καταντήσῃ μιὰν ἡμέραν ὁ
κόσμος, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι: θὰ εἶνε ἐκφυλοί.
'Αν τὸ ἀπόσπασμα πού μου ἀνέφερες περὶ
τοῦ ἐκφυλο-ἐγώιστου εἶνε ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον
καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, σοῦ ἐπαναλαμ-
βάνω δὲ εἶνε ἐλθόντα. — Ὁ κ. Φαίδων δὲν
εἶνε ἐγώιστης, ὅταν θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τὸν
ἀνώτερον συγγραφέα ἀπὸ πολλοὺς ἐπικριτὰς
του, διότι εἶνε πράγματι. — Σοῦ εἶπα πὼς
ἐμὴν τὸ ποίημά σου ἐκείνο γενικῶς. 'Αλλὰ
διὰ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα λεπτομερῶς, δὲν
ἔχω οὔτε καιρὸν οὔτε τόπον. Καὶ φαντάσου
μάλιστα, ἂν διὰ κάθε λεπτομέρειαν, ἀναγι-
γνόμεν συζητήσῃν διὰ τῆς 'Αλληλογραφίας. Δὲν
θὰ ἐτελευτήσαμεν οὔτε τοῦ χρόνου! — Εὐχαρί-
στος θὰ εἶπα εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν
ὅτι τὴν εὐχαριστοῦμε διὰ τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν
συγκαίρειν διὰ τὰ ὥραϊά της αἰσθηματα, πρὸς
τὰ ὅποια εἶσαι σύμφωνος.

Εὐχαριστῶ, 'Ενα Χιωτάκι, καὶ περιμένω
τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου. Βεβαίως,
ὅλοι πρέπει νὰ ξεπαθώσῃτε φέτος μετὰ ὅλη σας
τὴν δρᾶν, διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐκδίδω καὶ
δωδεκασέλιδα φύλλα ὅπως ἄλλοτε. Καὶ τότε
ποῖς ξέρει, εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ὁ
'Αναστάσιος καὶ ὁ 'Αζαρίας, οἱ ὅποιοι μόνον εἰς
δωδεκασέλιδα φυλλάδια ἔχουν τὸν τόπον
των...

Σοῦ ἔστειλα γάρτην τῶν Λύσεων, Ἐξείνο-
ποντία, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη
γράμματα καὶ ἡ προηγουμένη Σελὶς ἡτο
γραμμένη ἀπὸ κορίτσια! ἐπὶ αὐτὴν τὸ Τετρα-
λόβιον 11 αὐτὰ πού μοῦ γράφεις, καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ πολὺ. 'Ισὺς ἂν καταντήσῃ εἰς
τοὺς Διαγωνισμούς. Θὰ λάβῃς ἀρρογῆν νὰ
ἐξετάσῃς πὼς λέγονται καὶ πὼς γράφονται ὅλ-
αυτὰ πού τὰ ξέρεις τώρα γαλλιστί. 'Εν τού-
τοις εἰς τὸ γράμμα σου δὲν βλέπω ἀνορθογρα-
φίας.

Ὅλα τὰ δελφία τοῦ 'Ελληνικοῦ Στρατοῦ
ὑπῆρχαν συνδρομηταί μοι μετὰ τὴν σειρὰν των,
καὶ τώρα ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ μικροτέρου. 'Αλ-
λά καὶ ὁ 'Ελληνικὸς Στρατὸς θὰ ἐξακολουθῇ
σὴ νὰ ἔχη τὸ ψευδώνυμόν, (τοῦ καὶ νὰ λαμβά-
νῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν. Αὐτὸ μὲ χαρακτη-
ρίζει ἰδιαίτερως.

Βάζε τα λοιπόν γρήγορα εἰς τάξιν, Ἀθρα
τῶν Σπειτῶν, διὰ νὰ σοῦ περισσεύῃ καιρὸς

καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα. Ἡ τάξις κα-
θὼς ξέρεις, εἶνε ἡ μεγαλὴτέρα οικονομία
καιροῦ. Ὁ τακτικὸς εὐχαίρει δι' ὅλα ὁ ἄτα-
κτος διὰ τίποτε.

Χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ, 'Ηρωὶς τοῦ
21, ἀλλὰ νὰ φυλάγῃς, παιδί μου, διότι αὐ-
τὴ ἡ ἀρρώστια θέλει φύλαγμα διὰ πολὺν και-
ρόν. Ὡστε τώρα πηγαίνει εἰς τὸ Αἶγιον;
Φαντάζομαι τί ξεσπάθωμα ἔχει νὰ γίνῃ. Ὁ
κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Γενναίονυχος Στρατηλάτα, δὲν εἶνε ἀνάγκη
νὰ μοῦ στείλῃς τὰ φυλλάδια σου διὰ νὰ τὰ
δώσω ἐδῶ νὰ σοῦ τὰ δέσουν. Οἰοδῶντο βί-
βλιοδέτης τῆς πόλεως σας εἰμπορεῖ νὰ τὸ κά-
μῃ, ἀρετὴ νὰ τοῦ δώσῃς τὸ κάλυμμα τοῦ τό-
μου τοῦ 1913, τὸ ὅποτον εἶνε κόκκινον με
χρυσὰ γράμματα καὶ τὸ ὅποτον πωλεῖται εἰς
τὸ γραφεῖόν μου χωριστὰ ἀντὶ δρ. 1,75.

Ποικιλίσσα τῶν Δολλαρίων, σ' εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. 'Α, μὴ νομίζῃς

άννην Α. Χρ. (ναί, ἡ τουρκικὴ σημαία ὑψώθη εἰς τὴν ἐδῶ πρεσβείαν· ἐκεῖ ἀνόμη;) Ἀθά-
νατα 1821—1912 (καὶ αὕτῃ κακοσχεδιασμένη) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔπειτα) Χαλασμόν Κόσμου (εἰς ἀπλοῦν χαρτί, σὰν αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις) Λουδοῖκον Ἀγγελόπουλου, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμός Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

560. Δεξιόγραφος

Ὁμηρικὴν βασιλίσσαν
Ἀκόπως θανάστησες,
Ἄν ἓνα γράμμα γαλλικόν
Μαζὶ μ' ἐν ἀριθμητικόν
Καὶ σύνδεσμον κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

561. Συλλαβογράφοις.

Φθόγγον μουσικὸν ἐνώνεις
Με μικρόν ἀπ' τὰ θηρία,
Καὶ διδασκτικὴν δηλώεις
Ἱστορίαν διὰ παιδείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

562. Μεταγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισες,
Εἴμ' ἓνα νηοὶ γνωστοῦν.
Ἄν μάλ' ἀξῇς τὸ κεφάλι,
Παρευθὺς θὰ ξεπροβάλλῃ
Κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν.
Μὰ καὶ τοῦτον ἂν θελήσῃς
Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς,
Τότε, φίλε μου, καὶ πάλιν
Θάποκτῇς νήσον ἄλλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

563. Ἀναγραμματισμός.

Ποτάμι ἰσπανικόν
Ἀνεγραμμάτισα
Καὶ ζῶον οἰκιακόν
Σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τελεσίλλας

564. Τρίγωνα

α') * Νάντικτασταθοῦν
* * οἱ ἀστερίσκοι διὰ
* * γραμμάτων οὕτως
6') * * * * * ὥστε νανάγινωσκον-
* * * * * ται· Εἰς μὲν τὸ α'
* * * * * τρίγωνον, ἀριστερᾷ
* * * * * ῥῆμα σύνθετον ἐκ
* * * * * τῶν εἰς μί, δεξιᾷ ἡ-
* * * * * γερμῶν τῆς Ἰουδαίας,
καὶ κάτω ποταμός
ἀρχαῖος τῆς Βοιωτίας. Εἰς δὲ τὸ β' τρίγω-
νον, ἄνω ἀρχαῖον πλοῖον, ἀριστερᾷ ὀμηρικὸς
βασιλεὺς καὶ δεξιᾷ πονηρὸν πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος.

565. Μαρινὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

—Ἄπ' ἐκεῖνον· καὶ τὸν χάρτην,
Εἴμπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε,
Ποιὰ μεγάλη πόλις λείπει;
—Δύσκολο! θὰ πῆτε ὅλοι.
—Κι' ὅμως, φίλτατοί μου λῦται.
..... σὺς τὴν ἔγω εἶπη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρα

566—1570. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λαλαῖς, πόνος, νόμος, πάγος, κηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

571. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ἀπο-
τελοῦν ἀρχαῖαν θεάν.

1, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 2, Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου. 3, Εἶδος χρώματος. 4, Ζῶον φορ-
τηγόν. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Οἰκιακὸν
ἐργαλεῖον καθήριότητος. 7, Νῆσος τοῦ Ἰο-
νίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

ΤΟ 36^{ον} ΕΤΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διά-
πλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ
36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον
παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγ-
καίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς
ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγ-
γραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομὴν τῶν ἐτησίων ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ
σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ
λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ
ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ
προσεχὸς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κλη-
ρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ
ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧ-Ν τῆς
Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἀξίας δραχμῶν 100,
μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ
γίνουσι ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ
δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ
τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ
46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν
οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συν-
δρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ Δώρα, διὰ
τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης
τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ
εἴνε ὅμοια μετὰ τῆς 4ης Κληρώσεως ἔ.
ἔ., ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48 φύλ.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ
νὰ ὀργάσωνται τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως
τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί,
ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχι-
κῶς δρ. 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ
χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τό-
μους τῶν ἐτῶν 1906-1913, ὅλους μαζί ἢ
χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς
δρ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσό-
δετον ἀντὶ δρ. 7,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ψηφισάντας με
καὶ παρακαλῶ πάντας ὅπως μὴ με λη-
σμονήσωσι κατὰ τὴν τελικὴν Πειρακτικὴν.

Ο ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ» ΚΑΙ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Εὐχαριστοῦσι τοὺς υποστηρίξαντας τοὺς
υποψηφίους τῶν καὶ παρακαλοῦν αὐτοὺς νὰ
τύχουν τῆς αὐτῆς υποστηρίξεως καὶ κατὰ
τὴν τελικὴν. (II' 452)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀναδεξάντας τὸ
ψευδώνυμόν μου, ἰδίᾳ δὲ τὴν φιλικὴν
«Νέαν Ἑλλάδα» καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς νὰ
τύχουν τῆς υποστηρίξεως τῶν καὶ κατὰ τὴν
τελικὴν. —Πειρακτικὴν (II' 453)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφισάντας τὸ
ψευδώνυμόν μου, ἰδίᾳ δὲ τὸν Πανηπει-
ρωτικὸν Σύλλογον «Νέαν Ἑλλάδα».
Μέγας Στρατηλάτης (II' 454)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

υποψήφιος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς «Νέας
Ἑλλάδος». (II' 455)

Ὅλοι ἄσπρο στοὺς υποψηφίους τῆς «Νέας
Ἑλλάδος» καὶ τῆς «Ἐνώσεως»:
21ην Φεβρουαρίου, 26ην Ὀκτωβρίου, Ἑλ-
λάδα τοῦ Ρήγα, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Μέγαν
Στρατηλάτην, Ἀνδρείον Ἐρυθροχίτωναν, Ἡ-
ρώαν τοῦ Δρίσκου καὶ Πειρακτικὴν.

Ζήτω-ωωω! Ὅλοι ἄσπρο!
Βασιλεὺς Σατανάδων, Διάβολος Γιαν-
νιώτης, Ὑψηλόφρων Ἑλληνα, μετὰ 40
φίλων τῶν. (II' 456)

Καὶ πάλιν ἀνεξάρτητον ψηφισάτε με,
παιδιά! —Μπαρουτοκαπνισμένη.

Ανταλλάσσω δελτάρια· γραμματόσημον ἐπὶ
τοῦ εἰκονογραφημένου μέρους. Ἀπαντῶ
ἀμέσως. —Ο. Dindin, 19, rue Parmentier,
MONS-EN-BAROEUL près Lille
FRANCE—NORD (II' 458)

Η lingua latina ἐμπνέει, Λουδοβικέ
Μπετόβεν, μὰ ἐγὼ προτιμῶ τὰ μα-
θηματικά. —Βαλκανικὴ Συμμαχία.

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»

Αγαπητοὶ Συνάδελφοι, ἡ «Νέα Ἑλλάς»,
ἡνωμένη μετὰ τῶν παντιγύρων συλλό-
γων «Ἐνώσεως» «Σταδίου» καὶ «Δόξης»,
κατέρχεται εἰς τὸ Δημοψήφισμα μετὰ τὰ ὠραῖα
τάτα ψευδώνυμα:

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΟΧΙΤΩΝ

ΒΟΥΛΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1913

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ

26^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21^η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ

ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

Ὅλοι ἄσπρο!! Ζήτω! Ζήτω-ωωω!

Υποστηρίζω θερμῶς τὰ ὑπέρβια ψευδώνυ-
μα: Δοξασμένο 1913, Εὐγενὲς
Ἰδανικόν, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.

Βασιλεὺς τῶν Σατανάδων

μετὰ 20 φίλων τῶν (II' 461)

Ανταλλάσσω δελτάρια μετὰ ὅλους τοὺς ψευ-
δωνυμοῦς. Διεύθυνσις: Κωνσταντι-
νον Σ. Σπέργου, Ἰωάννιννα.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν (II' 462)

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΟΧΙΤΩΝ

Υποψήφιος «Νέας Ἑλλάδος» Ὅλοι ἄσπρο!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 50ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 417.)

ΑΘΗΝΩΝ: Μάρκος Τσινάλης, Πέτρος Γού-
στης, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Ταμίτς-Τιπής.

ΑΡΓΟΥΣ: Μάνος Ν. Οικονομίου.

ΘΗΒΩΝ: Μελέτι. Ἀδ. Αἰσώας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Γ. Τσιντίρης.

ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἰωάν. Β. Χρυσικός, Ἡρώς

τοῦ 1913.

ΔΕΚΑΛΩΝ: Λουδοῦνα Ν. Ἀγγελόπουλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχίας, Πελ. Γ.

Καλαμάκης, Πέτρο. Ἰατασοῦνος.

ΣΥΡΟΥ: Σπ. Κολοκοῦρης.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Ἀθ. Ἀναγνωσταδῆς.

ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Μπίσης, Εὐαγ. Παπανι-
κολάου, Α. Ν. Νικολάου.

ΧΙΟΥ: Ἐνα Χιστόνι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδότην ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκηρύχθη ὁ
ἐν Πειραιῇ. ΠΙΕΡ. ΤΣΑΤΣΑΡΟΥΝΟΣ ὁ ὁποῖος
ἐνεγράφη διὰ τοῖς μήνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.